

זיארארדו בן אורות החג שריד מתקופת האבן

השנה, ישבה ועדה והתלבטה מה להציג... במסגרת התחרות. טריפו ושברוס מוכנים להצטרף ללווי (שיציג את בית הבובות) ואל ברגמן (זעקות ולחישות), שהם אורי חים מהון לתחרות בפסטיבל. הרי לא נעים להשתתף ולא לזכות. ואילו קלוד לאלוש, שהיה אורח כזה לפני שנה (הרפתקאה היא הרפתקאה) אינו מוכן אפילו לכך. הלעג דאשקד הספיק לו. מה שנוגע לסרטיהם של אחרים — הועדה כבר ראתה המונים, אבל טרם החליטה. מסתבר אם כן שישראל נמצאת בחברה טובה, כשהמדובר בצרות בפסטיבל קאן.

תדריך

תל-אביב

ארצות-הברית) — אחד הסרטים המצחיקים ביותר של האחים מארקס, העושים שמות בעולם האופרה ובאוניית-הפאר טראנסאטלנטי. טית. מומלץ.

קברט (פאר, ארצות-הברית) — עליית הנאצים בגרמניה כפי שהיא משתקפת בחייה של נערה אמריקאית וצעיר בריטי ובהופעות גוסס המלאך הכחול במועדון-לילה ברלינאי של אותם הימים. הופעה מרשימה של ליוה מיגלי וגזאל גריי.

החתנקשות (צפון, צרפת) — תימצות פרשת בן-ברקה אינו נאמן אולי בצורה יעילה מאוד שחוק וסדר הם מושגים יחסיים. אפילו במדינות מסודרות.

הרפתקה בסוסאידון (תל-אביב, ארצות-הברית) — מעשיה שחית, אבל מרתקת, בניצולי-אויניה שהתחסכה בלבנים, המנסים למצוא דרכם החוצה מבעד למבוך המסולת הפסוקה.

טאנגו אחרון בפריז (סטודיו, איטליה) — עימות של דורות בשדה-הקרב הנצחי של המין, בו מיטיב ברטולוצ'י לצייר את כל הייאוש והטרגי שבדור המודקן. משחק מרשים של מאלון בראנדו.

ליידי קארולין לאמב (לימוד, אנגליה) — סיפור-אתבה רומנטי עד כדי טירוף שבין אצילה בריטית רגשנית ללורד בירון, בתוך התסאורה הזהרתה של ארי-מונת-הפאר האנגליים בתחילת המאה ה-19 קודמת. שרת מיילס באחד מתפקידיה הטובים.

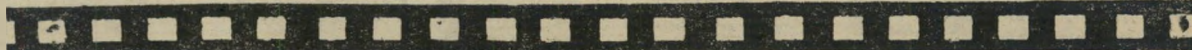
בעיות עם פסטיבל קאן. מדינה אחרת, קרובת הרבה יותר לצלחת ובעלת השפעה שהיא ודאי ניכרת יותר, גם היא מתקשה מאד להכניס לשם סרטים: צרפת עצמה.

מה שקרה אשקד, היה כבר שיא: שניים מתוך שלושת הסרטים שייצגו אותה (לואיזה היקרה ואורות החג) היו מלר-דרמות מתקפות, אבל בכל פעם שהגיבור רה הזילה דמעה על הבד, סרץ ארמון הפסטיבלים ברעמי צחוק. זה באמת לא היה מנומס, אבל מה לעשות, הסרטים נראו באמת כשרידים מתקופת-האבן.

לאחר שמועות שהגיעו ארצה כי אור מן התפקד נתקבל לפסטיבל, הוברר כי הוא יוצג שם במסגרת היריד הבינלאומי של סרטים — דבר שונה מהפסטיבל עצמו, והקשור לאיגוד מפיצי הסרטים בצרפת. הסרט יוצג בבית-קולנוע פרטי בעיר קאן, והקרנה אחת תיערך על חשבון היריד. לא רע, אבל לא בדיוק חשתתפות בפסטיבל עצמו.

כאשר נודע שפסטיבל קאן סירב לקבל את חמשת הסרטים הישראליים שהוצעו לו, היו מי שהסיקו את המסקנות מן מידיות: הצרפתים מפחדים מן הטירוף, הצרפתים שונאים יחודים, בכלל יש אפלייה ואנטישמיות.

לא שוח בלתי אפשרי, אבל מסתבר ש'ישראל אינה המדינה היחידה שיש לה

בלמונדו, פארו ואנטונלי: בלי אבר'מין

שכאשר לוקחים מאדם את רגליו, אהובתו, ילדתו ואבר' המין שלו, הוא נחשב כמת — ועוד סממנים של חברה ה' בנוייה על רכושנות. ומי שאין לו רכוש, אינו אדם. אם בלמונדו, מייח פארו (האשה המכוערת) ולורה אנטונלי (הגיסה היפה) מבריקים, הרי שאברול עצמו יור-אמ'ן-הכלל. בעזרת ז'אן רביה (שצילם מרבית סרטינו) הוא יוצר סרט בעל מראה אסטטי מקסים. בסצינות מסוי-יימות, כמו המישפט הפנימי שעורך הרופא לעצמו, (ובו הוא יוצא זכאי, לפי המוסר הבורגני), הוא ממש מתעלה על עצמו בעריכה, צילום ואירוניה. בחחלט כדאי לראות.

הד"ר אוהב

נכוערות

דוקטור פופול (אורלי, תל-אביב, צרפת) — מכל המהפכנים הצעירים של קולנוע הצרפתי שחוללו לפני כ-15 שנה את הגל החדש, קלוד שאברול הוא האיש אשר פנה, בצורה המופננת והגלויה ביותר, אל הסרט המסחרי, אבל למרות זאת, למתבונן היטב בסרטיו, מסתבר שהוא לא איבד מאומה מן האיכות הראשונית שלו. תוכחה: דוקטור פופול, הלא הוא בלמונדו, גיבור סרטו האחרון, רופא צעיר שאוהב דווקא מכוערות, ומת-חנן אפילו עם אחת מהן, משום שבתור נדוניה הוא מקבל במתנה בית-חולים שלם. כשיחנים בלתי-צפוי, מגיעה גם הגיסה היפהפיה וה-רווקה מלונדון, שרוצה דווקא להתגורר בקירבת אחותה וגיסה הנמרץ, ולעבוד בבית-החולים שלו. והקירבה הולכת ונדלה, וזאת ההמשך אפשר לתאר. עד גבול מסויים. משום שמשם והלאה, מפתח שאב-רול, יחד עם התסריטאי הקבוע שלו, פול ג'אוף, כמה תפ-ניות סארקסטיות בהן הוא לועג בפה מלא לכל הדמויות שלו — עד הסוף, שגם הוא ציני ומפתיע באותה מידה. אלא שמאחורי הבדיחה המאקאברית הזאת (הדוקטור הנכבד עוזר בין היתר לכל ארוסייה של הגיסה לעבור לעולם שכולו טוב) מטיח שאברול את ליגולו בכל הער-כים המקובלים בחברה הבורגנית: הרופא שמעדיף מכור ערות, משום שהן נאמנות יותר, נושא אחת מהן בגלל בית-החולים שנלווה אליה — חותנו האומר בלעג, "מס-פיך אהבו אותי בגלל עצמי, עכשו אני רוצה שיאהבו או-תי בגלל כסף" — אחד מרופאי בית-החולים המסביב

תאוה

על השולחן

התאוה לסכנה (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הסרט הבלשי הטוב — זה שממנו בני תה הוליווד את זוהרה בשנות-חייה היפות ביותר — הוא סרט שאמנם עלילתו קשוחה ומוותחת, אולם תוך כדי מה-לכה היא חושפת אנשים חיים ומעניינים, המייצגים תקופה והלך-ידו שלם. הסרט הבלשי הפחות טוב, אבל לעיתים חיותר-מצ' ליה, הוא זה שעיקרו קשוח ואלים, אולם במקום אנשים יש בובות, ובמקום הלך-ידו יש בידחות. התאוה לסכנה הוא כזה.

הבמאי באו קוליק השתדל אמנם להכניס לסרטו צביון יוצא-דופן. גיבורו, הבלש הפרטי מקקוי, ישן על שולחן ביליארד. ידידו הוא בעל זיכרון פנומנלי לכל מיני פרטים, כמו מי קפץ כמה לגובה באולימפיאדה הראשונה במאה ה-20. הלקוח שלו מקרא את ביתו לטמפרטורה של בית-קירור, מקיף אותו בכלבי-שמירה ענקיים, ועוד הל-צות מסוג זה.

כמובן שמקקוי זה (בורט ריינולדס) הוא גם אקרובט מיני, המצליח להשיב אפילו ספגנית רצינית וגדולת-חזה, תוך חמש דקות. לא משום שהוא גם יפה, אלא בגלל התמצואותו בתיאווזופיה.

וכאשר אין הוא מחלק את שולחן הביליארד שלו עם איזו חתיכה, יש לו גם כושר בלתי-ריגיל בקבלתן והענקתן של מהלמות אימתניות.

בסך-הכל, הוא חוקר את רציחתם של איש העולם ה-תחתון ופילגשו, שהועלו באש, בדקה הראשונה של הסרט, כדי שלא יפריעו בשוד-כספת שהיתה בחדרם. וזה בכלל

